

Ὅτι ἀποβαντζάρε, ὅτι περισσεύει, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ἀποκομμάτων τοῦ δέρματος: *Κόψε τ' ἀποβάτιστα τοῦ πετσοῦ νὰ 'μορφύνῃ τὸ παπούτσι.*

ἀποβαρένω Θήρ. Κρήτ. ἀπουβαρένου Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποβαρύνω Πόντ. (Σάντ.) 'ποβαρῶ Κύπρ. Μέσ. ἀποβαρένομαι ΓΨυχάρ. Ρωμαίικ. θέατρ. 47 'ποβαρκειοῦμαι Κύπρ. Μετοχ. ἀπουβαρούμιθ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπουβαριμέν' Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βαρένω.

1) Βαρύνω, πιέζω τινὰ διὰ τοῦ βάρους μου Θήρ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Σάντ.): *Μὲν ἀποβαρῆς 'πάνω 'ς τὸν γάδαρον ἰθαὶ ρίβκεις τον χαμαὶ Κύπρ. 'Εποβάρησεν 'πάνω τον τὸ 'ἔσπα-σέν το αὐτόθ. Μὲν ἀποβαρῆς πολλὰ 'πάνω 'ς τὰ ξύλα τῶν 'ἐν βαστοῦσι αὐτόθ. 2) Ἀμτβ. γίνομαι πολὺ βαρὺς Στερελλ. (Αἰτωλ.): 'Ἦταν βαρεῖα αὐτεῖν', ἀλλὰ τὴν ἀποβαρύνει. β) Μεταφ. γίνομαι λίαν σοβαρὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.): 'Ἦταν ἔτο' βαριτὸς ἄνθρουπος, ἀλλὰ τὴν ἀποβαρύνει. 3) Μέσ. αἰσθάνομαι πρὸς τινὰ ἀποστροφὴν, δυσανασχέτησιν Κύπρ. — ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἄν.: *Παρακαλεῖς τον πολλὰ ἰθαὶ 'ποβαρκεῖται σε Κύπρ. Σὰ σηκωθῇ ὁ λαὸς κὶ ἀποβαρεθῇ τοὺς μεγάλους ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἄν. β) 'Εκφράζω δυσανασχέτησιν, ἀγανάκτησιν, μέμφομαι, παραπονοῦμαι Κύπρ.: Κάθ' ἡμέρα θυμὸν-νὲι ἰθαὶ 'ποβαρκεῖται τοῦ παιδικιοῦ του. 'Εποβαρήθην μου 'πὺ τὸ πρῶν ξημέρωμα, εἶπεν μου μιὰν κούπ-παν λόγια, ἔβαλέν μου ἑκατὸν ἀγκαλέματα. 'Ἐν ἔν' καλὰ νὰ 'ποβαρκεῖται τοῦ παιδιοῦ του κἀνένας.**

Μετοχ. 1) Ἡ ἔχουσα βάρος εἰς τὴν γαστέρα, ἔγκυος Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ.: *'Ἡ ὄ'ναϊκα μ' ἦταν ἀπουβαριμέν' 'ς αὐτὸν τὸν γό μ' Μακεδ. Συνών. βαρεμένη ἢ βαρού-μενη (ἰδ. βαρένω), γγαστρωμένη (ἰδ. γγαστρώνω).*

2) Μετ' ἀρνητικῆς ἐννοίας τῆς προθ. ἢ μὴ βαρεμένη, ἢ δι' ἐκτρώσεως ἀποβαλοῦσα τὴν ἐγκυμοσύνην, ἢ παθοῦσα ἔκτρωσιν Μακεδ. (Καταφύγ.)

ἀποβάρημα τό, ἀμάρτ. ἀποβάρημαν Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβαρένω. Ἐπιβολὴ βάρους, πίεσις.

ἀποβάρησι ἢ, ἀμάρτ. 'ποβάρησι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβαρένω.

Δυσανασχέτησις, ἀγανάκτησις κατὰ τινος: *Πειράζεις τὸν θκυῖόν σου τῶν παίρνεις τὴν 'ποβάρησίν του.*

ἀπόβαρον τό, λόγ. κοιν. ἀπόβαρο κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βάρος.

Τὸ βάρος δοχείου ἐμπορεύματος, οἶον σάκκου κττ., ἀφαιρούμενον ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ περιεχομένου, ἢ διαφορὰ μεταξὺ μεικτοῦ καὶ καθαροῦ βάρους. Συνών. *ντάρα.*

ἀποβάρου ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'πουσβάρου Ρόδ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ βάρους. Πβ. ἀπὸ 7.

Μὲ βάρος, μὲ ὁρμήν: *'Ἐπ-πεσεν 'πουσβάρου κ' ἐχτύπησε.*

ἀποβασίλεμα τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβασιλεύω.

Ὁ εὐθύς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου χρόνος ἔνθ' ἄν.: *Ξέζεψε τὰ βόδια 'ς τ' ἀποβασίλεμα. 'Ἐβαλε τὰ πρόβατα 'ς τὴν στρουγγα τ' ἀποβασιλέματα Καλάβρυτ. 'Ἦρθανε 'ς τ' ἀποβασίλεμα τοῦ ἡλιοῦ Μάν.*

ἀποβασιλεύω Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βασιλεύω.

Ἐπὶ τοῦ ἡλίου, δύω: *Πήγαινε γρήγορα 'ς τὰ πρόβατα, γιατί ἀποβασίλεψε ὁ ἡλιος. Συνών. βασιλεύω.*

ἀποβαστῶ Ἀθῆν. Νάξ. ('Απύρανθ.) — Ἀδὰμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 51 ἀποβαστῶν Θεσσ. (Καλαμπάκ.) 'πουβαστῶν Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἀποβαστεῖμαι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βαστῶ.

1) Βαστάζω, κρατῶ Θεσσ. (Καλαμπάκ.): *'Απ' ἀνέκατα 'πουβαστάει ὄπλον (ὀπλοφορεῖ). 2) Κρατῶ, συγκρατῶ, ἐμποδίζω τὴν πτώσιν Ἀθῆν. Νάξ. ('Απύρανθ.): 'Ἦρρεδε 'ς τὴν στράτα κ' ἐποβάστου δονε κ' ἦρθαμε (ἦρρεδε = ἔρρεπε, παρέπαιε) Ἀπύρανθ. 3) Δὲν δαπανῶ, φειδωλεύομαι Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Νάξ. ('Απύρανθ.): *Νὰ τ' ἀποβαστάζωμε δὸ ληδάκι ἐφέτι, νὰ μὴ δὸ διαομίσωμε γιὰ νὰ 'χωμε γαὶ τοῦ χρόνου Ἀπύρανθ. 'Ἐσὺ ἀπουβαστάεις μαῖα (προζύμι) Καλαμπάκ. 4) Ἀμτβ. συγκρατοῦμαι, δὲν βιάζομαι Ἀδὰμ ἔνθ' ἄν.: *Δὲν ἀποβάσταξε τὸ ξωπαρμένο καὶ τὸ ἠωροπερήφανο δὺὸ μέρες ἀκόμα. 5) Μέσ. στηρίζομαι, συγκρατοῦμαι ἀσφαλῆς, δὲν μεταπίπτω εἰς δυστυχίαν ἢ περιπέτειαν Πελοπν. (Μάν.): *Μὴ δὸνε κλαίης αὐτόνε, γιατί ἔχει κὶ ἀποβαστεῖται (ἔχει οἰκονομία, περιουσίαν). 'Ἐχει αὐτὸς τὸ βάρεα τον κὶ ἀποβαστεῖται.****

ἀπόβατος ἐπίθ. ἀμάρτ. 'πόβατος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βατεύω.

1) Ἐπὶ τῶν κριῶν καὶ τῶν τράγων, ὁ ἀρτίως πανσά-μενος τῆς ὀχείας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀδύνατος, ἰσχνός: *Τὸ κρέας του 'ἐν τρώεται, 'ἐν ἔν' καλόν, γιατί ἔν' πόβατος. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., πρόβατον ἢ αἶξ, ἥτις ἀπώλεσε τὸ νεογνόν της.*

ἀποβαφίδι τό, Λεξ. Αἰν. ἀπουβαφίδ' Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβάφω. Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 45 (1933) 359.

Τὸ υπόλειμμα τοῦ βαφικοῦ ὑγροῦ μετὰ τὴν βαφὴν ὑφασμάτων, νημάτων κττ. ἔνθ' ἄν.: *Βούτηξε τὸν φουσιάρ' σου 'ς τ' ἀπουβαφίδια νὰ βάν' Θεσσ. Λὲ βάφει καλὰ μεσ' 'ς τὸν ἀπουβαφίδ' τὸν οκοντι αὐτόθ. Πῆρε τ' ἀπουβαφίδια κὶ τὰ 'ρ'ξι 'ς τὴν στράτα κὶ τὰ πατάει οὐ κόσμους (ἢ ἀπόρρουις τῶν ὑπολειμμάτων τῆς βαφῆς εἰς τὴν ὁδὸν θεωρεῖται κακόν, διότι πιστεύεται ὅτι, ἂν πατήσῃ ἐπ' αὐτῶν γυνὴ ἔγκυος, θὰ πάθῃ κακόν τι) αὐτόθ. Συνών. ἀποβάμμι.*

ἀποβάφω πολλαχ. ἀποβάφτω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βάφω.

1) Τελειώνω, φέρω εἰς πέρας τὴν βαφὴν οἰουδήποτε πράγματος: *'Ὅσο νὰ βάνω κὶ ἀποβάφω τ' ἀβγά ἔχασα ὅλο μου τὸ πρῶν πολλαχ. 2) Ἐπὶ ἐγχρώμου τινός, ἀποβάλλω τὴν βαφὴν, τὸ χρῶμα, ἀποχρωματίζομαι Πόντ. (Σάντ.) Συνών. ἀποβάλλω 1 β, ξεβάφω, ξεθωράζω.*

ἀποβάψιμον τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβάφω.

Ἀποβολὴ ἢ φθορὰ τῆς βαφῆς, τοῦ χρώματος, ἀποχρωματισμός. Συνών. ἀπόβαλμα 1, ξεβάψιμο, ξεθωράζω.

ἀποβγάζω Ἀνδρ. Θήρ. Χίος ἀπουβγάζου Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν.) Λέσβ. 'ποβγάτζω Σύμ. 'πεβγάζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'πιβγάζου Ἰμβρ.

Τὸ μεσν. ἀποβγάζω ἔχον τὸν ἀόρ. κοινὸν μετὰ τοῦ ρ. ἀποβγάλλω.

1) Ἐκβάλλω, ἐξάγω Θήρ.: Αἰνιγμ.

Πέδε πέδε κουβαλοῦσι | τὰ σφυριά σφυροκοποῦσι καὶ ἡ σαρωνιά σαρώνει, | ἡ χρυσὴ σακκούλλα βάζει κὶ ἀπὸ κάτω ἀποβγάζει

(οἱ δάκτυλοι τῶν χειρῶν, οἱ ὀδόντες, ἡ γλῶσσα, ὁ στόμαχος, τὸ ἀπηνυθισμένον). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. Λιγεν. στ. 461 (ἐκδ. SLambros σ. 131) «καὶ ἀφόντις ὅλα εἶπεν τα, τὰ δάκρυα ἀποβγάζει». β) Ἐξάγω τι ἐντελῶς

Ἄνδρ.: Ἀποβγάλαμε τοῖς ἐλαῖς (ἐπὶ ἐκθλίψεως ἐν τῷ ἐλαιο-
πιεστηρίῳ). Δὲν ἀποβγάλαμε τὸ ρακὶ (δὲν ἐπερατώσαμεν τὴν
ἀπόσταξιν τοῦ ρακιοῦ). Συνών. β γ α ζ ω. γ) Ἐκριζώνω
Χίος: Ἐπόβγαλα τοῖς κουκκῆς. 2) Ἐξαναγκάζω τινὰ διὰ
τρόπου ἡπίου ν' ἀπέλθῃ, ν' ἀπομακρυνθῇ Ἄνδρ.: Τὸν ἀπο-
βγάλανε σιγὰ σιγὰ (ἐπὶ μνηστήρος καταστάντος ἀνεπιθυμή-
του). 3) Ἀνταποδίδω τὸ ὀφειλόμενον, ἐξοφλῶ Θράκ.
(Αἰν. Σαρεκκλ.): Καλὸ ἐν' νὰ πεβγάζῃ κἀνεὶς τὸ χρέος του
Σαρεκκλ. Σὶ τὰ ἀπουβγάζον γῶ, δὲν σ' ἀφίνου ἐτ' Αἰν.

β) Ἀνταποδίδω τὸ κακόν, ἐκδικοῦμαι Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Ἰμβρ.: Τὰ ἀπουβγάζον γῶ κεῖνα μὴ τοῦ παραπάν'
Ἀδριανούπ. Τώρα κ' ἐγὼ σὶ τ' ἀπιβγάζον τοῦ κακοῦ π' μ' ἔκανε
τότῃ Ἰμβρ. Ἀδὶ κὶ θὰ σὶ τ' ἀπιβγάλον αὐτόθ. 4) Ἐξαφα-
νίζω, φονεύω Σύμ.: Καλὰ κἀμες, παιδί μου, κ' ἐπόβγαλές τους
γούλους. 5) Καταστρέφω Λέσβ.

Πβ. ἀποβγάλλω.

ἀποβγαινίσκω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβγαίνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίσκω.

Ἐκφεύγω, ἐννοουμένης ὡς ὑποκ. τῆς λ. πορδὴ: Ἀπο-
βγαίνισκε με. Συνών. ἀποβγαίνω 1 β.

ἀποβγαίνω Ἄνδρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. (Ἀργυ-
ρᾶδ.) Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἶν.) ποβγαίνω Ἰων.
(Κρήν.) Χίος ἀπουβγαίνου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀπε-
βγαίνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) πεβγαίνω Πόντ.
ἐπεβγαίνω Πόντ. (Ἀργυρόπ. Χαλδ.) Ἀορ. γ'. ἐνικ. ἀπόβγεν
Τὸ μεσν. ἀποβγαίνω.

1) Ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι, φεύγω Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν.)
Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος: Φρ. Ἐπόβγε ἀ τὸ νοῦ μου
(ἐλθισμόνησα) Ἀπύρανθ. Αὐτὸ δὲ μ' ἀποβγαίνει (δὲν τὸ
λησμονῶ) Ἄνδρ. Δὲν μοῦ ποβγαίνει μὲ τὸ λόγο ποῦ μοῦ πέν
ὁ δεῖνα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήν. Ὅσο θυμᾶται ὁ δεῖνα
τὸν μπάτισο ποῦ ἔφαγεν ἀπὸ τὸν δεῖνα, δὲν τοῦ ποβγαίνει
αὐτόθ. || Ἀσμ.

Καθὼς ἀπόβγεν τὰ στενὰ τσ' ἤπιασεν τοῖς ἀπλάδες
Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. S 3090
(ἐκδ. J Lambert) «καὶ πάλιν κατορκίζω σε καὶ ὁμνύω σε
εἰς τὸ σπαθίν σου, | μὴ μὲ ἀπεβγῆς, μὴ ξενωθῆς, μὴδὲ ἀπο-
χωρισθῆς με». β) Ἐκφεύγω τινὰ, μόνον μὲ ὑποκ. ἐννοού-
μενον ἢ πορδὴ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ἀπεβγαίνει με (μοῦ
φεύγει) Κερασ. Ἐπεξῆβγε με (μοῦ ἔφρυγε) αὐτόθ. Συνών.
ἀποβγαινίσκω. 2) Ἐπὶ τῆς ἐπφασχούσης ὀρνιθοῦς, κάμνω
νὰ ἐκκολαφθοῦν οἱ νεοσσοὶ πάντες Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.): Δὲ
σοῦ δίνω σιὰ, τί μοῦ λάλησε ἢ κόττα μου τὰ πουλλὰ κὶ ἄ σοῦ
δώκω, τὰ κακίῳναι καὶ δὲ μοῦ τὰ ἀποβγαίνει (λάλησε... τὰ πουλ-
λὰ—ἤρχισε νὰ ἐκκολάπτῃ τοὺς νεοσσούς). 3) Διαγωνίζομαι
Θράκ.: Ἐλὰ ν' ἀποβγοῦμε ἔς τὸ τρέξιμο. Συνών. παραβγαίνω.

4) Ἀποδίδω τὸ ὀφειλόμενον ἢ ἄλλο τι ἰσότημον, ἐξοφλῶ
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Καὶ ἀμτβ. ἐπὶ ὀφειλομένου, ἀπο-
δίδωμαι, ἀνταποδίδωμαι, ἐξοφλοῦμαι Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κε-
ρασ. Κοτύωρ. Χαλδ.): Ντὸ χρωστῆς μὲ τ' ἀτὰ κ' ἀπεβγαίνου
(ἐκ τοῦ κ' ἀπεβγαίνου) Κερασ. Ἐπεξῆβαν ντ' ἐχρώστενα σε
αὐτόθ. Τὸ χωράφι ἂν πουλοῦμε, τὸ χρέος ἀπεβγαίν' Κοτύωρ.
Μὲ τὰ λόγια κ' ἐπεβγαίν' τὸ καλὸν ντ' ἐποίκα σε (μὲ τὰ λόγια δὲν
ἀνταποδίδεται τὸ καλὸ ποῦ σοῦ ἔκαμα) Χαλδ. Ντ' ἐχτύπεσες
με ἐπεξῆβεν (ἐξωφλήθη τὸ ὅτι μὲ ἐκτύπησες) Κερασ. Τὸ
ξύλον ντ' ἔφαγαμ' ἐπεξέβεν (ἐξωφλήθη τὸ ξύλο ποῦ φάγαμε)
Ἀργυρόπ. β) Ἐπὶ ὀφειλέτου ἢ δανειστοῦ, ἐξοφλοῦμαι
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Τραπ.): Θαρεῖς μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ
ἔδωκες ἀπόβγηκα; δὲν ἀποβγαίνω τὰ ἐτὰ Ἀπύρανθ. Ἐδῶκα
σε τὰ παράδες κ' ἐπεξέβα Τραπ. Ντὸς ἀτον ἔταν μαθαίρεάν
κὶ ἄς ἐπεβγαίν' (μαθαίρεα = μαχαιρεὰ) αὐτόθ.

ἀποβγάλλω Θήρ. Θράκ. Καπ. (Σινασσ.) Πόντ.
(Τραπ.) Σίφν. Σύμ. Σῦρ. κ. ἄ. ἀπουβγάλλον Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Αἰν. Κομοτ.) κ. ἄ. ποβγάλλω Κάλυμν. Κύπρ. πο-
βκάλλω Κύπρ. ποβγάλλω Ρόδ. ἀπεβγάλλω Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ.) ἀπεβγάλλω Πόντ. (Ἀμισ.) ἐπεβγάλλω Πόντ.
(Χαλδ.) ἐπεβγάλλω Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ποβγέλλω
Εὔβ. (Κονίστρ. Ὀρ.) ἀποβγάνω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Μῆλ. Πελοπ. (Βούρβουρ.) ἀπουβγάνου Λέσβ. ποβγάνω
Κρήτ. (Ἐμπαρ. Σητ. κ. ἄ.) Μέσ. ἀποβγάλλομαι Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀποβγάλλω.

1) Ἐκβάλλω, ἐκδιώκω, ἀποπέμπω Θήρ. Κάλυμν. Κρήτ.
(Βιάνν. Ἐμπαρ. Σητ. κ. ἄ.): Ὁ ἀφεδικὸς μου μὲ ποβγάνει
Ἐμπαρ. Θὰ σ' ἀποβγάλλω νὰ πᾶς ἔς τὴν μάνας σου Κρήτ.
Μὴ δὴ ποβγάνης τὴ γακομοῖρα καὶ φτωχὴ ναι Σητ. Ἐμαλώ-
σανε κ' ἐπόβγαλε τὴ γυναῖκα δον αὐτόθ. Τὸν ἀποβγάλανε
κακῶς ἔχοδας Θήρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. πβ. Μαχαιρ. 1, 22
(ἐκδ. Dawkins) «νὰ μὲ ἀποβγάλλῃ ἀπὸ πᾶσαν πειρα-
σμόν». β) Ἐπὶ τέκνων, ἀποδιώκω ἐκ τῆς οἰκογενείας,
καθιστῶ ἀπόκληρον, ἀποκηρύττω Εὔβ. (Ὀρ.) Ρόδ.: Δὲ
δὸ ποβγέλλω γῶ τὸ παιδί μου Ὀρ. Συνών. ἀποπαι-
δίζω. γ) Ἐκβάλλω ἐκ τοῦ μέσου, ἀφανίζω, φονεύω
Κύπρ. Πελοπ. (Βούρβουρ.) Ρόδ.: Θὰ σ' ἀποβγάλλω ἀχρό-
νιστο! (ἀπειλὴ) Βούρβουρ. Νὰ σοῦ κω κάμμιν νὰ σὲ
ποβγάλλω! (νὰ σοῦ κω = νὰ σοῦ δώκω) Ρόδ. Ἐκλότισσεν
ὁ ἀπ-παρος τσ' ἐπόβκαλέν τον Κύπρ. Ἐπόβκαλέν την ὁ ἀντρας
τῆς αὐτόθ. Ἐτοῦτος ἐν ποβκαρμένος, εἶντα καλούμασταν
νὰ τὸν ποφύρωμεν (δηλ. εἶναι ἀποθαμένος καὶ ὄχι λιπό-
θυμος ὥστε νὰ τὸν κάμωμεν νὰ συνέλθῃ) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἀν ἔρητῃ τῷ εὔρη σ' ἄ χαμαί, τέλεια ἐν-νὰ σὲ ποβκάλλῃ
(ἄ χαμαί = ἐδὰ χαμαί) Κύπρ. 2) Προπέμπω, συνοδεύω
τὸν ἀπερχόμενον μέχρι τινὸς Θράκ. Καπ. (Σινασσ.) Κρήτ.
(Βιάνν. Σητ. κ. ἄ.) Μῆλ. Χίος: Πάγω νὰ τὸν ἀποβγάλλω
Θράκ. Μ' ἀπόβγαλε ὡς τὴν Παναγιά Μῆλ. Τὸν ἀπόβγαλα
ὡς τὴ δόρτα Σητ. Πήγαμ' ἀπεβγάλαμε τὸν δεῖνα Σινασσ.
Συνών. ἀποδιβάλλω, κατενοδώνω, ξεβγάλλω, ξε-
βγάλλω, παραβγάλλω, συναποβγαίνω. β) Ἐπὶ
νεκροῦ, συνοδεύω τὴν ἐκφορὰν τοῦ Θράκ.: Ἀπόβγαλα τοῦ
νεκροῦ. || Φρ. Ἡ χάρους νὰ σὶ πᾶρ τοῖ νὰ σ' ἀπουβγάλλ'!
(ἀρὰ) Λέσβ. 3) Ἐξαναγκάζω τινὰ διὰ τρόπου ἡπίου,
μαλακοῦ, νὰ ἀπομακρυνθῇ, νὰ ἀπέλθῃ Ἄνδρ. Σῦρ.: Θέλει
νὰ τὸν ἀποβγάλλῃ καὶ γ' αὐτὸ τὰ κάνει αὐτὰ Σῦρ. 4) Ἐξα-
πατῶ, παραπλανῶ τινὰ Σῦρ.: Τὰ λέει γιὰ νὰ σὲ ἀποβγάλλῃ.

5) Ὑποχρεώνω τινὰ παρέχων τι εἰς αὐτὸν Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.): Ἐπόβγαλέ με δὰ μὲ δυὸ χερμαδάηλα ποῦ μοῦ ἔδωκε,
ποῦ μοῦ ἔαζεν λαοὶ μὲ πετραχήλια (λαοὶ = λαγούς). Μὴ
ὑχὰ γλυκὸ τὸν ἐτράτταρα κ' ἐπόβγαλά τονε (ὑχὰ = νυ-
χῆς, ὀλίγον). 6) Ἀνταποδίδω τὸ ὀφειλόμενον, ἐξοφλῶ
Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐπέβγαλα ντ' ἐποίκε με τὸ
καλὸν Κερασ. Ἐπέβγαλα τὸ κακὸν ντ' ἐποίκε με αὐτόθ.
Ἐταν καλὸν ἐποίκ' ἀτον, ἐκεῖνο ἐπεξέγκεν ἀτο Χαλδ. Δου-
λεύω δουλεύω καὶ τὸ χρέος-ι-μ' ν' ἐπεβγάλλω κ' ἐπορῶ (ἐργά-
ζομαι διαρκῶς καὶ δὲ δύναμαι νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου)
αὐτόθ. Ἐπεξέγκα τὸ φαεῖν ντ' ἔφαγα (ἐπλήρωσα τρόπον
τινὰ τὴν ἀξίαν τοῦ φαγητοῦ ποῦ ἔφαγα δι' ὑπηρεσίας
τινὸς) Σάντ. Χαλδ. Ἐπεξέγκα τὸ χρέος-ι-μ' Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. Ὀφέτος, ἂν θέλ' ὁ Θεός, θὰ ἐπεβγάλλω ὅλον τὸ χρέος-ι-μ'
αὐτόθ. Δύο λίρας ἐπέμ'ναν κὶ ἀπεβγάλλω τὸ χρέος-ι-μ' Κο-
τύωρ. || Φρ. Ἀπεβγάλλω τὸ οἶν (τὸ παιγνίδι. Ἐπὶ τῶν παιγνι-
δίων, ἐξαλείφω τὴν ἡτταν διὰ τοῦ κέρδους μιᾶς νίκης)
Κοτύωρ. || Ἀσμ.

Ζελεύει ἀτεν κὶ ὁ βασιλῆας, βαρὺν σαλγούνιν γράφει
καὶ κ' ἔδ' ὁ Κοντοδόδωρος ἀτὸ νὰ ἀπεβγάλλῃ

